

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Føreren blandt sine jente-hirdledere på Malmøya.

Det nye Norges vordende jenteførere har tatt Førerskolen i besiddelse.

Begeistring, tro, ansvarsfølelse og disiplin preger det målbevisste arbeide på å dyktiggjøre sig for oppgavene som venter.

Føreren peker på at Norges jenter i første rekke er bærerne av vår folkestamme, og at ansvaret for vår rases utvikling hviler på dem.

konturer og pekte på at de var folkestammens bærere, på den hvitte ansvaret for vår rases videre utvikling.

Jentene stod opptil og mottok sine ledere med et kraftig «Heil og søls». Etter en inspeksjon på de forskjellige værelser, samlet man sig i skoleveret, hvor landslederen holdt en tale:

— Dette er en stor dag for mig. Jeg er blitt den som for første gang åpner et førerskurs for jentehirdledere i NSUF her ute på Malmøya, sa Sigrun Nossum til. Vi jenter må daglig føle oss taknemmelige fordi vi får være med å kjempe for vår Føres store idé. For gjeblikket står vi midt oppe i kamptiden. Den kampen vi fører er mot klamsekillet, mot kapitalismen. Hele verden står idag i brand, og ut av denne brand vil det edle nordiske blod trengte sig foran. Vi jenter er ikke innblikke fordi vi er av den nordiske rase, og dog er vi stulle over at vi kanskje senere kan gi dette rene nordiske blod videre til våre barn. Vårt mål i oppdragelsen skal være at hver norsk jente blir et verdifullt ledd i vår folkestamme. Det er det samme for oss hvilket hjem du kommer fra. Om din far er direktør, lærer eller arbeider. Det er for oss helt likegyldig. Men ett er viktig: at du er karaktærfast, disiplinert og trofast. Har du forstått Nasjonal Samlings ideologi, så gå på for den uten tanke på egen vinning. Står vi disiplinert sammen, skal aldri noen kunne knekke oss. Troskap skal være den høyeste æresak for en jente.

Vi jentehirdledere skal love å oppdra de jenter som er betrodd oss i den rette NS-ånd, sa Sigrun Nossum videre. Fra 10-21 år har vi jentene i vår hånd. Alltid den betydningsfulle alder da man kan forme unge mennesker. Vårt arbeid skal bli så godt at hver liten jente skal lengte etter å bli 10 år, så hun kan komme inn i sønnerhinden. For å utføre disse store oppgaver som vi har fått og for å kunne gi dere materiale til det, har jeg fått istand dette førerskurs. Alle foredrag som dere hører her, skal dere ta lærdom av. Det skal være til hjelp for det videre arbeide.

Landslederen sluttet med et tre ganger Heil og Sæl for Føreren, og toket formelig løftet sig under den begeistrerte tilslutning.

Liv Falchenberg fortalte at kvint og morsomt fra sin reise i Tyskland, og Gausfjellreier Ursula Heese gav en interressant orientering om det tyske ungdomsarbeide. Deretter samlet alle sig i spisesalen rundt et festlig dekket aftenbord.

Det kameratlige samvær rundt peisovet etterpå blev en hyggelig stund. På gulv, stoler og benker slasket man seg ned og så bar det løs med ekte NS-humor. Sangen klang sukket mellom jentehirdene viste at de kan sine ting.

Jentehirdens landsleder, Sigrun Nossum, ønskes velkommen av skolens leder, Gerd Hørbjørnsen, mens elevene danner esplanen.

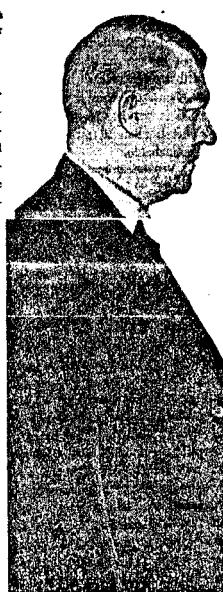
Men dessverre går klokken så slett for når man har det hyggelig, og tiden var snart inne til å bryte op for gjestene.

Den aller største festdag for kursdeltagerne, en dag som de unge jenter sikkert vil bevare i trofast erindring gjennom livet, var imidlertid den dag da Føreren besøkte sine unge medkjempere. I Føreren følge var også statsråd Hagelin, Ungdomsfylkingens landsleder og en del andre innbudte gjester, bl. a. ledende representanter for Reichskommissariatet.

Blev dagen en opplevelse for jentene, så blev den det ikke mindre for gjestene, som fikk et uforglemmelig inntrykk av den begeistring, tro og kjærlighet det unge Norge omsatter sin Fører med.

Da Føreren kom, stod jentene oppstillet i to rekker fra huset og op til veien. På hver side av inngangsdøren stod en jente med en brennende fakkel og over døren lyste jentenes velkomsthilsen mot gjestene: «Vi ønsker vår Fører velkommen». At det var hjertelig ment, viste de tindrende sine og de strålende smil.

I løpet av kvelden fikk jentene også høve til å vise sin gjestfrihet og sin glede over besøket på de forskjellige felter, fra huslige sysler til lek og underholdning. Særlig min-

neverdig var «leirbålkvelden» inne i skoleveret. Duften av granbæret

fra de vakre dekorasjoner, kjære symboler, den dunkle, varme belysningen fra de levende lys og fremfor alt ungdommen i en stor ring på gulvet omkring «leirbålet» — alt sammen forenet sig i en betagende stemning, ekte norsk i sitt vesen, med røtter dypt tilbake i vår historie.

Og underholdning skortet det såvissat ikke på. Det blev deklamert, sunget og danset. Det var spik og det var overbevisende alvor og tro. Folkeviseliken gikk med en sevenad, selvfølgelig sikkerhet, som man ikke ser det i de vanlige sluve oppvisningsforestillinger. Men så hadde jo deltagerne også i kraft av sin nasjonalsocialistiske livsinstilling fått enven til å forstå grunnlaget for den, som var i pakt med det norske folks innerste sjel.

Føreren var i strålende humør, han hyggte sig blandt sine unge kamper. Det store gjeblik for jentene var da han selv steg inn i ringen og talte til dem. For gjestene var det en ikke mindre minnerik opplevelse å se den kraftige skikkelsen, som ruvet enda mere i halv-mørket, i kretsen av de unge piker, som med spent oppmerksomhet og og løftet om evig troskap lyssende ut av hvert mimespill, lyttet til Førerenes ord.

Førerens tale.

— Vi taler så meget om at fremtiden hører ungdommen til, sa han. Når vi sier dette, så må vi tenke på at det først og fremst er pikene og de unge kvinnene som skal skape denne fremtiden. Når vi taler om den nye tid, så vet vi at dens innhold for en vesentlig del består i å tenke på det hele og ikke på den enkelte. Vi skal tenke på det enkelte menneske som et ledd i noget større. Med dette større mener vi folket, rasen og slekten. Det er kvinnene som skal bære vår rase. Dette er en veldig oppgave og en plikt for kvinnene. De norske og nordiske kvinner skal ikke glemme at de er rasens bærere. Vi vet f. eks. at tasselovene i India satte strenge straffer for de kvinner som gjorde skam på rasen. De blev således straffet langt strengere enn en mann som forbrøyt sig.

Det er også slik at kvinnene har en sikker oppfatning av dette nye, sa Føreren videre. Og det faller naturlig for henne, fordi kvinnens instilling går i retning av det nye. Og det har ofte været slik, at kvinnene har hatt lettere for å gripe noget nytt, det har historien vist oss. Når man sitter foran et bil, slik som vi gjør det nå, så faller det en igrunnen inn å tenke på de kamper vår rase har ført. Menneskene er kanskje noen hundre tusen år, og det er trolig at jorden vil eksistere i millioner av år ennå. Derfor er det til enhver tid ungdommen som skal føre utviklingen videre. Vår rase, den nordiske folkestamme, er etter all erfaring den rase som skal bære denne utvikling, mens de gamle raser stopper op.

— Hvis man ser på menneskene — vi kan f. eks.

«Et lite utsnitt av stemningen ved «leirbålet».

Sangen om fremtidens land
Hjem i bygd og by,
brenner i folks lengsler,
tenner vår hug på.
Løftet om Quislings Norge
lever i hirdens tro,
vernes av sosialister,
ungdom av nordisk blod.

Friskt og rent, båret av begeistringens
glød klinger sangen ut over sjøen i den
danne kveldstime. Fakkene blaffer for vin-
gustene og spiller sig i de tindrende jentefir-
kne. Sagt går båden fra land med en
kraftig, usvikkelig skikkelse, stående i
båtkottet. Azoren er løftet til norsk hilsen.
Det er Norges ypperste ungdom som
hilses Føreren — elevene ved Jentehird-
ens førerskurs på Malmøya, den målbe-
visste, offervillige, begeistrede ungdom
av nordisk blod, den nye tids bærere.
Med slik ungdom kan man vinne en ver-
den, og hvad mere er: vinne det norske
folk tilbake fra mørkemaktene som truet
med å tilintetgjøre det.

Lenger og lenger fra land går båten,
konturene forsvinner i mørket, bare skinn-
net fra fakkene og de lyse stemmer bær-
er ennå ut til Føreren. En kort kom-
mando avslutter sangen, og så forteller
taktfaste skritt at jentetroppen marsjerer
tilbake til seilet og påkanten, etter av-
slutningen på den menneske dag da Viet-
nam Quisling, innvandre kuppet og i sin
siste til de unge vordende førere for Nor-
ge jenter trakk op de store fremtids-

forteller blandt
om.

Kl. 7: Vekking. Kl. 7.10-7.30: Sport
Kl. 7.30: Værelsenes gjensidighet. Kl. 8.10:
Opptilgang til flagghissen. Kl. 8.30: Fro-
kost. Kl. 8.45-9.30: Referater. Kl. 9.30-
10.45: Organisasjon. Kl. 11-12.30: Politikk.
Kl. 12.30-13: Utveksling. Kl. 13.15-14:
Middag. Kl. 14-15: Plukk. Kl. 15.30-17:
Sanitet, Husholdning, Håndarbeid, Histo-
rie, Mytologi. Kl. 17-17.30: Tilstutning.
Kl. 17.45-18.30: Propaganda. Kl. 18.30-
19: Spørrekveld. Kl. 19.15-19.45: Kvelds-
mat. Kl. 20-21: Referatkvinn. Kl. 21
-21.30: Fri. Kl. 21.30: Rosignal. Kl. 22:
Lang tone.

Dagordenen forteller også litt om Na-
sjonal Samplings ungdom og dens inn-
stilling til livet og fremtiden. Den har
ikke i sinne å kaste bort tiden. Det gjel-
der å nytte hvert minutt til å dyktiggjøre
sig for de krav den nye tid stiller til den
enkelte som er med på å kjempe den
frem. Og med lyst humør, med ukuelig
tro på det fremtidige, det Quislings
Norge de synger om, går de til sine pük-
ter som begeistrede fortropper i den un-
domsall som efter hvert flytter sig un-
der Nasjonal Samplings banner.

Det jevne, målbevisste arbeide brytes
imellem av festdager. Forleden hadde
kuppet brok av Jentehirdens landsleder
Sigrun Nossum. Gausfjellreier Ursula
Heese fra Ost-Pommern og Stor-Oslø
jentefylkesfører Liv Falchenberg, og

Skolens elever paraderte på landgangsbreen bade ved gjestenes ankomst og avveg.

«Bokkjenntjenesten» står klar til å servere gjestene de kokkeus velsmakende retter.

ta en militæravdeling —, så merker man snart at de ikke er like. 20 procent er over middels begavet, 20 procent undermålere og ca. 60 procent er middels begavet. Det er kanskje i høiden 1 procent som er fremragende. Selv ikke all demokratisme og liberalisme kan forandre på det. Det gjelder derfor at vi trekker frem de som er brukbare og flinke og setter dem til å lede. Ikke så å forstå at vi vil skape noen forskjell, sa Føreren, men det er absolutt nødvendig at de dyktigste blir satt til å lede. Jeg er sikker på at under slike forhold blir livet rikere og større også for den enkelte. Mennesket er et åndsvesen, et ledd i et samfund, og man kan ikke leve nogen lykkelig tilværelse, hvis man ikke har et grunnlag å bygge på. Vi ser jo mange slike mennesker nu om dagen, som helt har mistet grunnlaget, og som alt går rundt for, fordi de ikke har forstått det som er skjedd. Det er en stor lykke for oss i NS at vi har et grunnlag som vi står fast på, og at vi er besjelet av de nye tanker. Når vi arbeider for dette fellesskapet, så kommer alt det andre, dette med gode kår o.s.v., for den enkelte, ganske av sig selv. Utviklingen avhenger av to ting nemlig, som nevnt, at de dyktigste blir satt til å lede, og at det her-

sker samarbeide. Hvis vi skal klare oss, så trenger vi disiplin og samhold. Disiplin er nettopp dette at man skyver sine egeninteresser tilside. Disiplinen skal ikke være basert på frykt, men på indre overbevisning. Dere som skal være førere, må skyve egeninteressene tilside, nettopp fordi dere forstår hvad det gjelder.

Det nytter ikke bare med en idé, sa Føreren videre. Mange tror at bare man har en idé, så trenger man ingen organisasjon. Det som skal gi NS styrke, er organisasjon, disiplin og samhold. Folket bøier sig ikke for prat, men det bøier sig for en fast organisasjon. Det vi er med på idag, er å leve i en tid som er bestemmende for Norges skjebne for alltid. Nu legges grunnlaget for Norges fremtid for århundrer fremover. Vi som bygger på det nasjonale, må fremheve dette sterkt. Men det er blitt slik nu, at det nasjonale må passes inn i en større ramme. Dette betyr allikevel ikke at det nasjonale skal skyves tilside, tvertimot. Men hvis vi ikke forstår og følger dette, har vi liten chance til å bestå. Germanerne må stå sammen, hvis de skal klare sig i denne kampen.

Føreren la så skolens elever på hjertet de store oppgaver de norske kvinner har. Dere bærer Norges skjebne, sa han tilslutt.

Den stemningsfulle kveld, som var rik på inntrykk fra først til sist, blev avsluttet med NS-marsjen, og så fulgte

de kjekke jenter, med flammende fakler og like flammende sang, sin Fører gjennom natten tilbake til ferjestedet,

hvor de gav ham et tre ganger Heil og Sæl med på veien mot byen — og mot det felles fremtidsland.